

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619202165
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5619202165.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Martiny Mochnáčovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: K. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, XXX XX C., proti žalovaným: 1/ M. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. I. XXX, XXX XX Z., 2/ M. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. I. XXX, XXX XX Z., obom zastúpeným JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, advokátkou so sídlom Nám. sv. Egídia 95, 058 01 Poprad, IČO: 50 672 720, o zaplatenie sumy 25.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/29/2019-136 zo dňa 12.08.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/29/2019-136 zo dňa 12.08.2020 v prvej, druhej, štvrtej a piatej vete výroku potvrdzuje.

Odvolanie žalovaného 1/ proti v druhej, tretej a piatej vete výroku rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/29/2019-136 zo dňa 12.08.2020 odmieta.

Odvolanie žalovaného 2/ proti prvej, tretej a štvrtej vete výroku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/29/2019-136 zo dňa 12.08.2020 odmieta.

Žalobca má proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobca má proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.500,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12,500,00 Eur od 01.01.2016 do zaplatenia do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku (prvá veta výroku), ďalej uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.262,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12,262,50 Eur od 01.01.2016 do zaplatenia do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku (druhá veta výroku) a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu voči žalovanému 2/ zamietol (tretia veta výroku). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (štvrtá veta výroku) a voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,2 % (piata veta výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému 1/ zaplatenia sumy 12.500,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.01.2016 do zaplatenia a voči žalovanému 2/ zaplatenia sumy 12.500,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.01.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Tvrdil, že má voči dlžníkovi - M. A. neuhradenú pohľadávku, ktorá ku dňu 26.09.2015 predstavovala sumu 33.732,71 Eur, z ktorých istina predstavuje 25.000,00 Eur. Žalovaní nadobudli po

tomto dlžníkovi dedičstvo každý v polovici, čím na nich prešiel aj uvedený záväzok. Pohľadávka bola zabezpečená zriadením záložného práva na nehnuteľnostiach evidovaných v katastri nehnuteľností na LV č. X vedenom pre k. ú. Z., ktoré žalovaní dedením nadobudli. Pohľadávka bola prihlásená v dedičskom konaní po M. A., vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 5D/813/2016. Keďže dlžník mu dlžnú sumu nevrátil, žalobca vyzval na úhradu dlhu dedičov, ktorým zaslal pokus o pokonávku. Žalovaní mu oznámili, že dlh budú splácať v splátkach, každý vo výške 100,00 Eur mesačne. Následne im žalobca oznámil, že ich návrh akceptuje, na čo však už žalovaní nereagovali a prestali s ním komunikovať. Dlžník mu v prehlásení o uznaní dlhu prisľúbil zaplatiť dlh do 31.12.2015, preto sa dňom 01.01.2016 dostal do omeškania.

3. Žalovaní voči žalobe namietali, že dlh v dedičskom konaní po svojej matke neuznali, preto aj nereagovali na výzvu žalobcu. Spochybnili podpis svojej matky na zmluve o pôžičke zo dňa 01.01.2011. Taktiež spochybnili jej podpis na listine „Prehlásenie o uznaní dlhu“ zo dňa 26.09.2015. Žalovaní poukázali aj na skutočnosť, že ich matka sa vždy podpisovala celým priezviskom, nie len nečitateľným podpisom. Spochybnili aj odovzdanie peňazí, keďže zmluva o pôžičke bola podpísaná dňa 01.01.2011, t. j. na Silvestra, kedy boli obaja prítomní v dome, trávili Nový rok spolu so svojou matkou a babkou. Ich mama mala účet, na ktorý mohla byť pôžička poukázaná. Žalovaní tiež poukázali na skutočnosť, že zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, preto pre vznik záväzku nepostačuje len uzavretie dohody, potrebné je aj odovzdanie peňazí. Žalobca však nepreukázal odovzdanie peňazí dlžníkovi a ani skutočnosť, že takouto sumou disponoval. Napriek tomu, že poručiiteľkou nebola vykonaná žiadna splátka, žalobca po prehlásení o uznaní dlhu nevykonal žiadne úkony na vymoženie dlhu, hoci mal s poručiiteľkou uzatvorenú záložnú zmluvu. V dedičskom konaní boli prihlásené pohľadávky od rôznych exekútorov, ktoré vznikli v čase, keď mala poručiiteľka dostať pôžičku. Ak by pôžičku dostala, neboli by vznikli dlhy, ktoré sú v súčasnosti vymáhané exekútormi. Právny úkon zmluvy o pôžičke žalobcovia považovali za fiktívny a žalobcom uplatnený nárok za neoprávnený. Podľa ich názoru v čase prehlásenia o uznaní dlhu poručiiteľka nevedela o premlčaní, keďže listinu nepripravovala a text, týkajúci sa premlčania, je všeobecným textom. Ak by poručiiteľka o premlčaní vedela, neuznala by celý dlh. Ku dňu podpisu prehlásenia bolo premlčaných 56 splátok, čo činí viac ako 12.000,00 Eur. Žalovaní tiež poukázali na to, že na prehlásení o uznaní dlhu je uvedený dátum 26.09.2015, avšak k overeniu podpisu došlo až 30.09.2015. Žalobu tak navrhli žalovaní zamietnuť.

4. Citujúc ust. § 110 ods. 1 veta druhá, § 470 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 558 ods.1, § 657 a § 658 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej len „OZ“) a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, súd prvej inštancie, uviedol, že vyhodnotiac vykonané dokazovanie žalobe voči žalovanému 1/ v celom rozsahu vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej úplnú dôvodnosť. Žalobe voči žalovanému 2/ však vyhovel len čiastočne, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Žalobca sa žalovaného nároku domáhal právnym dôvodom vrátenia pôžičky, ktorú poskytol právnej predchodkyňi žalovaných - ich matke M. A.. Medzi stranami sporu bolo sporné uzavretie zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a právnou predchodkyňou žalovaných, ako aj poskytnutie pôžičky (peňažných prostriedkov) žalobcom právnej predchodkyňi žalovaných. Rovnako žalovaní spochybnili, že ich právna predchodkyňa podpísala uznanie dlhu zo dňa 26.09.2015, resp. že v čase podpísania uvedenej listiny by mala vedomosť o premlčaní časti záväzku. Žalobca v spore uniesol dôkazné bremeno a preukázal všetky skutočnosti nevyhnutné pre priznanie nároku, vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke. Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Zmluva o pôžičke má reálnu povahu, preto na vznik záväzkového vzťahu zo zmluvy o pôžičke sa vyžaduje aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi. Vznik pôžičky predpokladá dohodu účastníkov zmluvy o podstatných náležitostiach zmluvy, teda dohodu o záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi dočasne druhovo určenú vec a o záväzku dlžníka vrátiť vec rovnakého druhu. Samotná pôžička však vzniká až reálnym úkonom, a to odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. V prípade uplatnenia nároku na vrátenie pôžičky je preto žalobca povinný preukázať uzavretie zmluvy o pôžičke, poskytnutie pôžičky a nevrátenie pôžičky riadne a včas. V prejednávanej spore žalobca preukázal, že s právnou predchodkyňou žalovaných uzavrel zmluvu o pôžičke. Žalobca predložil do spisu listinu, označenú ako zmluva o pôžičke, datovanú dňa 01.01.2011, v ktorej sa s právnou predchodkyňou žalovaných dohodli na podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, a to záväzku žalobcu poskytnúť právnej predchodkyňi žalovaných peňažné prostriedky (pôžičku) vo výške 25.000,00 Eur a záväzku právnej predchodkyne žalovaných vrátiť poskytnutú pôžičku spolu s dojednaným úrokom v mesačných splátkach, dojednaných v splátkovom kalendári, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Okrem samotnej listiny (písomného vyhotovenia zmluvy o pôžičke) mal konajúci súd preukázané uzavretie zmluvy o pôžičke aj z pripojeného spisu Okresného úradu Liptovský Mikuláš,

katastrálny odbor, sp. zn. V 1884/2011, vo veci povolenia vkladu záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X pre k. ú. Z., ktorým bol zabezpečený práve záväzok zo zmluvy o pôžičke. Pokiaľ aj teda žalovaní spochybňovali, že ich právna predchodkyňa zmluvu o pôžičke podpísala, v zmluve o zriadení záložného práva, v ktorej bol jej podpis úradne overený, potvrdila, že so žalobcom uzatvorili zmluvu o pôžičke, vrátane potvrdenia výšky pôžičky. Napokon aj žalovaní vo svojich výpovediach uviedli, že o zmluve o pôžičke sa v ich rodine vedelo. Žalovaný 1/ uviedol, že jeho otec (bývalý manžel právnej predchodkyne žalovaných) vedel o zmluve, nakoľko mama s ním komunikovala, povedala mu, že si požičala peniaze od žalobcu, aj mu ukázala zmluvu. Žalovaný 2/ uviedol, že ich stará mama (matka ich právnej predchodkyne) hovorievala, že existuje papier, že v prípade smrti žalobcu alebo ich právnej predchodkyne pôžička padá. Uvedené tvrdenia žalovaných boli preto v rozpore s ich tvrdeniami, že o pôžičke nevedeli a že ich právna predchodkyňa zmluvu o pôžičke neuzavrela. Naopak, z ich tvrdení vyplynulo, že v rodine mali vedomosť o zmluve o pôžičke, a to minimálne otec žalovaných ako manžel ich právnej predchodkyne a jej matka. Pokiaľ aj žalovaní v čase uzavretia zmluvy o pôžičke vedomosť o zmluve nemali, bolo to spôsobené tým, že finančné záležitosti rodiny riešila ich právna predchodkyňa, s ktorou sa o financovaní potrieb rodiny nerozprávali, (čo potvrdili vo svojich výpovediach). Len okrajovo súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že pokiaľ je v písomnom vyhotovení zmluvy o pôžičke uvedený dátum 01.01.2011, žalobca nespochybnil, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke došlo v iný deň, až po dni 01.01.2011. Žalobca odôvodnil uvedenú skutočnosť tým, že zmluva o pôžičke bola zrejme vyhotovená (vytlačená) právnu predchodkyňou žalovaných dňa 01.01.2011, ktorá mu vysvetlila, že od 01.01.2011 hodlá urobiť zmeny vo svojom živote, a preto aj pôžičku datovala uvedeným dňom. Uvedenie nesprávneho dátumu v zmluve o pôžičke je však bez vplyvu na jej platnosť. V zmysle ust. § 37 ods. 3 OZ právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný. V zmysle tohto zákonného ustanovenia mal súd prvej inštancie za to, že z dôvodu nesprávneho uvedenia dátumu podpisu zmluvy v zmluve o pôžičke nebolo možné vyhodnotiť uzavretú zmluvu ako neplatnú, nakoľko význam samotného právneho úkonu je nepochybný. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva o pôžičke bola uzavretá v mesiaci január 2011 (po 01.01.2011), prihliadajúc na časovú postupnosť následných úkonov, najmä vyplatenie kúpnej ceny z poskytnutej pôžičky právnu predchodkyňou žalovaných na základe kúpnej zmluvy zo dňa 15.02.2011 a prihliadajúc na skutočnosť, že splatnosť prvej splátky pôžičky bola dojednaná na deň 01.02.2011, teda poskytnutie pôžičky muselo predchádzať začiatku jej splácania. Prvoinštančný súd mal taktiež z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca poskytol právnu predchodkyňu žalovaných pôžičku vo výške 25.000,00 Eur. Uvedená skutočnosť vyplynula priamo z čl. II. zmluvy o pôžičke, v ktorom právna predchodkyňa žalovaných ako dlžníčka vyhlásila, že potvrdzuje prijatie pôžičky vo výške 25.000,00 Eur v hotovosti od žalobcu ako veriteľa. Žalobca riadne odôvodnil žalovanými spochybnenú skutočnosť, či peňažnými prostriedkami v sume 25.000,00 Eur v čase poskytnutia pôžičky disponoval, k čomu uviedol, že pred poskytnutím pôžičky dlhšie obdobie podnikal a súčasne pracoval aj v pracovnom pomere. Zároveň popísal, na aký účel boli peniaze z poskytnutej pôžičky použité. Uviedol, že rozhodujúca časť sumy bola použitá na odkúpenie rodinného domu a pozemkov zapísaných na LV č. X v k. ú. Z., ktoré boli v tom čase vo vlastníctve nebankovej spoločnosti, od ktorej právna predchodkyňa žalovaných čerpala úver. Právna predchodkyňa žalovaných si so žalobcom dojednala pôžičku práve za účelom odkúpenia uvedených nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva. Uvedená skutočnosť bola preukázaná aj z obsahu pripojeného spisu Okresného úradu Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor, sp. zn. V 393/2011, vo veci povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy, uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou EX CREDIT, a. s. ako predávajúcim a právnu predchodkyňou žalovaných ako kupujúcou dňa 15.02.2011. Kúpna cena, ktorú právna predchodkyňa žalovaných podľa kúpnej zmluvy vyplatila predávajúcemu, bola vo výške 16.802,78 Eur. K uzavretiu kúpnej zmluvy a vyplateniu kúpnej ceny došlo v bezprostrednej časovej nadväznosti na uzavretie zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a právnu predchodkyňou žalovaných. Žalovaní sa nevyjadřili ku skutočnosti, ako mohla ich matka uvedenou sumou disponovať, hoci vo svojich vyjadreniach a výpovediach poukazovali na to, že v čase uzavretia zmluvy o pôžičke bola nezamestnaná, požičiavala si peniaze od mnohých ľudí, mala mnohé dlhy, žili v skromných podmienkach a niekoľkokrát boli i odpojení od dodávky elektrickej energie. Za uvedenej situácie je logickým vysvetlením skutočnosti, že mohla vyplatiť kúpnu cenu vo výške 16.802,78 Eur, práve poskytnutie pôžičky žalobcom. Skutočnosť, že kúpna cena bola zaplatená z poskytnutej pôžičky, nevyvrátila ani výpoveď svedkyne V. A., ktorá uviedla, že za právnu predchodkyňu žalovaných a jej manžela uhrádzala len dlh voči A. A., a. s. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že v prípade, ak by ich právnu predchodkyňu bola poskytnutá pôžička, neboli by jej vznikli dlhy, vymáhané v exekúcii, ktoré boli uplatnené v dedičskom konaní, súd prvej inštancie nepovažoval

túto argumentáciu za dôvodnú. Predovšetkým rozhodujúca časť poskytnutej pôžičky bola použitá na vyplatenie kúpnej ceny z kúpnej zmluvy zo dňa 15.02.2011. Exekúcie, evidované na LV č. X, k. ú. Z., začali po poskytnutí pôžičky právnej predchodkyňi žalovaných, v roku 2011, 2013, 2015, 2016. Pohľadávka z platobného rozkazu Okresného súdu Poprad č. k. 12Ro/987/2012-7, na ktorú poukazovali žalovaní vo vyjadrení k žalobe, bola priznaná až dňa 05.11.2012, t. j. takmer 2 roky po poskytnutí pôžičky. Pohľadávka Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. bola vymáhaná na základe výkazu nedoplatkov zo dňa 13.07.2011, teda vydaného až po poskytnutí pôžičky. Prvoinštančný súd nemal preukázanú ani dôvodnosť argumentácie žalovaných, že ak by bola ich matke poskytnutá pôžička, nebol by ich dodávateľ odpojil od dodávky elektriny. Žalobca uviedol, že práve časť pôžičky bola použitá na úhradu nedoplatkov za dodávku elektriny, keďže domácnosť žalovaných a ich matky bola od jej dodávky odpojená. Ak teda došlo k opätovnému pripojeniu k dodávke elektriny, stalo sa tak v dôsledku úhrady nedoplatku za spotrebu. Pohľadávka Stredoslovenskej energetiky, a. s., prihlásená v dedičskom konaní, bola priznaná až rozhodnutím súdu zo dňa 06.03.2014, t. j. viac ako 3 roky po poskytnutí pôžičky. Len na margo súd prvej inštancie uviedol, že bez vplyvu na právne posúdenie veci bola aj argumentácia žalovaných o nevykonaní úkonov žalobcu smerujúcich k uplatneniu, resp. vymoženiu žalovanej pohľadávky, najmä možnosti výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam. Určenie času uplatnenia pohľadávky a rozhodnutie o pristúpení k výkonu záložného práva prislúcha výlučne veriteľovi. Zo skutočnosti, že žalobca nepristúpil už za života právnej predchodkyne žalovaných k uplatneniu žalovanej pohľadávky, resp. k výkonu záložného práva nemožno vyvodzovať, že pohľadávka nevznikla, resp. zanikla. Žalobca, navyše, dostatočným a logicky akceptovateľným spôsobom vysvetlil, prečo si uplatnil pohľadávku až po smrti právnej predchodkyne žalovaných, a to najmä prihliadajúc na jej správanie a vyhýbanie sa splácaniu dlhu poukazovaním na rôzne dôvody jej platobnej neschopnosti. Rovnako objasnil, že k výkonu záložného práva nepristúpil najmä s ohľadom na zaťaženie založených nehnuteľností vecným bremenom (zriadeným právnou predchodkyňou žalovaných v prospech M. T.).

5. Žalovaní nerozporovali, že ich právna predchodkyňa žalobcovi žiadnu sumu na úhradu pôžičky nezaplatila. Rovnako nerozporovali, že žalobca a ich právna predchodkyňa sa dohodli na predčasnej splatnosti pôžičky z dôvodu nesplácania dojednaných splátok, čo vplynulo aj z prehlásenia o uznaní dlhu podpísaného dňa 30.09.2015. Nakoľko žalobca v spore preukázal, že s právnou predchodkyňou žalovaných uzavrel zmluvu o pôžičke, ktorá obsahovala podstatné náležitosti, reálne jej poskytol peňažné prostriedky v sume 25,000,00 Eur (pôžičku), ktorú mu právna predchodkyňa žalovaných ani sčasti nevrátila, vzniklo mu právo na vrátenie poskytnutej pôžičky. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaní sú dedičia po M. A., čo bolo preukázané aj obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš spis. zn. 5D/813/2016. V zmysle ust. § 470 OZ preto žalovaní zodpovedajú do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za dlhy ich právnej predchodkyne, a to podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli, k celému dedičstvu. Z obsahu pripojeného dedičského spisu bolo preukázané, že žalovaný 1/ nadobudol dedičstvo v hodnote 28.567,53 Eur, čo je 50,95 % z celkovej hodnoty dedičstva (56.067,45 Eur) a žalovaný 2/ nadobudol dedičstvo v celkovej hodnote 27.499,93 Eur, čo je 49,05 % z celkovej hodnoty dedičstva. Žalovaný 1/ preto zodpovedá za dlh poručiťky v sume 12.737,50 Eur (50,59 % z 25.000,00 Eur) a žalovaný 2/ v sume 12.262,50 Eur (49,05 % z 25.000,00 Eur). Nakoľko nemohol rozhodnúť nad rámec uplatnený žalobcom v žalobe, súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.500,00 Eur (ako bolo uplatnené v žalobe) a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.262,50 Eur. V zostávajúcej časti žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. Z dôvodu, že celková výška dlhov poručiťky bola 5.804,40 Eur a čistá hodnota dedičstva 50.263,41 Eur žalovaní zodpovedajú za žalovaný dlh poručiťky v plnom rozsahu, nakoľko čistá hodnota dedičstva (po odpočítaní dlhov poručiťky) je vyššia ako výška žalovanej sumy.

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko sa právna predchodkyňa žalovaných dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, prislúchalo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si uplatnil odo dňa 01.01.2016, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni, do ktorého sa zaviazala právna predchodkyňa žalovaných dlh uhradiť. Počiatok uplatnených úrokov z omeškania nebol medzi stranami sporu sporný. Okresný súd preto priznal žalobcovi voči žalovaným nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne, zodpovedajúcej výške úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov, a to vzťahu ku žalovanému 1/ zo sumy 12.500,00 Eur a vo vzťahu ku žalovanému 2/ zo sumy 12.262,50 Eur. Vo vzťahu ku žalovanému 2/ bol nárok v zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania ako nedôvodný zamietnutý.

7. Ako nedôvodne vznesenú vyhodnotil súd prvej inštancie i námietku premlčania vznesenú žalovanými. Žalovaní odôvodňovali vznesenú námietku premlčania voči časti žalovanej pohľadávky neplatnosťou uznania dlhu z dôvodu jeho nepodpísania ich právnou predchodkyňou a súčasne jej nevedomosťou

o premlčaní časti dlhu v čase podpisu uznania dlhu. Z originálu listiny označenej ako „Prehlásenie o uznaní dlhu“ mal súd prvej inštancie preukázané, že podpis právnej predchodkyne žalovaných bol na listine úradne overený Obcou Z. dňa 30.09.2015. Z uvedeného dôvodu nemal dôvod pochybností o pravosti podpisu listiny právnu predchodkyňou žalovaných. Žalovaní síce vo vyjadrení k žalobe navrhli vykonať na overenie pravosti podpisu ich právnej predchodkyne na listine znalecké dokazovanie, následne však od uvedeného dôkazného návrhu upustili. Pokiaľ poukazovali žalovaní na rozpor medzi dátumom vyhotovenia listiny (26.09.2015) a dátumom overenia podpisu ich právnej predchodkyne na listine (30.09.2015), táto skutočnosť nemala vplyv na platnosť vyhlásenia o uznaní dlhu. Bolo totiž nepochybné, že právna predchodkyňa žalovaných listinu podpísala dňa 30.09.2015, kedy bol jej podpis na listine úradne overený. Konajúci súd nemal preukázanú ani skutočnosť, že právna predchodkyňa žalovaných o premlčaní časti dlhu v čase podpisu uznania dlhu nevedela. Žalobca popísal, akým spôsobom došlo k vyhotoveniu uvedenej listiny, ktorú, podľa jeho tvrdení, vyhotovila sama právna predchodkyňa žalovaných. Okresný súd mal za to, že s ohľadom na skutočnosť, že právna predchodkyňa žalovaných mala viac dlhov voči viacerým subjektom, vrátane nebankových spoločností, bola spôsobilá pripraviť text listiny s uznávacím prejavom, vrátane časti o vedomosti o premlčaní časti dlhu a tiež bola spôsobilá pochopiť jeho zmysel a právne následky, ktoré, navyše, boli v listine výslovne vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby uvedené. Samotný text listiny bol formulovaný jednoznačne, jasne, určito a zrozumiteľne a nespôsobuje žiadne pochybnosti o tom, čo bolo obsahom listiny, aký úkon mienila právna predchodkyňa žalovaných vykonať a s akými právnymi následkami. Rovnako jasný, určitý a zrozumiteľný bol prejav vôle právnej predchodkyne žalovaných vo vzťahu k vedomosti o premlčaní časti dlhu. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má uznanie uvedený právny následok len vtedy, ak osoba, ktorá dlh uznala, vedela o jeho premlčaní. Na nastúpenie právnych účinkov uznania dlhu je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky. Podľa ust. § 110 ods. 1 veta druhá OZ má uznanie dlhu účinky aj na plynutie premlčacej doby, nakoľko ak záväzok dlžník písomne uzná čo do dôvodu i výšky, začína vo vzťahu k uznanému záväzku plynúť nová desaťročná premlčacia doba. Na nastúpenie účinkov zákonného ust. § 110 ods. 1 OZ, t. j. plynutia desaťročnej premlčacej doby, sa vo vzťahu k premlčanému dlhu, na rozdiel od účinkov uznania podľa ust. § 558 OZ, t. j. vznik vyvrátiteľnej právnej domnienky o existencii dlhu, nevyžaduje vedomosť o premlčaní dlhu v čase uznania. V dôsledku platného uznania dlhu právnu predchodkyňou žalovaných došlo ku založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky, že žalovaný dlh voči žalobcovi ku dňu uznania, t. j. ku dňu 30.09.2015, trval a súčasne, keďže v uznaní dlhu bola uvedená lehotá na plnenie do 31.12.2015, začala uplynutím uvedenej lehoty na plnenie plynúť nová desaťročná premlčacia doba, a to aj vo vzťahu k tej časti dlhu, ktorá bola ku dňu uznania dlhu v dôsledku uplynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby premlčaná. Žaloba, podaná žalobcom na súde dňa 29.07.2019, preto bola podaná včas.

8. Rovnako súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú ani argumentáciu žalovaných o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v spore z dôvodu, že dlh ich právnej predchodkyne vznikol za trvania jej manželstva, a preto mal byť vporiadaný v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa ustálenej judikatúry, ak za trvania manželstva uzavrie zmluvu o pôžičke iba jeden z manželov, nepotrebuje na to súhlas druhého manžela a je zo zmluvy zaviazaný ako samostatný dlžník (teda nie solidárne s druhým manželom). Nakoľko právna predchodkyňa žalovaných uzatvorila zmluvu vo vlastnom mene ako jediný dlžník, predstavoval jej záväzok zo zmluvy výlučný záväzok, nie spoločný záväzok manželov, ktorý by bolo možné vporiadať v rámci vporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

9. Napokon súd prvej inštancie v zmysle ust. § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) určil žalovaným dlhšiu lehotu na plnenie prihladajúc k výške priznaného plnenia.

10. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a vzhľadom k plnému úspechu žalobcu v konaní voči žalovanému 1/ a k čiastočnému úspechu žalobcu v konaní voči žalovanému 2/, ktorý určil v rozsahu 96,2 %, tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v plnom rozsahu a voči žalovanému 2/ v rozsahu 96,2 %.

11. Proti rozsudku okresného súdu v celom jeho rozsahu (proti všetkým výrokom) podali v zákonnej lehote spoločným podaním odvolanie obaja žalovaní 1/ a 2/, ktorí navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; alternatívne žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a tiež im priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

12. Odvolatelia považovali napadnutý rozsudok za nesprávny, pretože súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Žalovaní nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v spore uniesol dôkazné bremeno, preukázal všetky skutočnosti nevyhnutné pre priznanie nároku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke a že v spore preukázal, že s právnou predchodkyňou žalovaných uzavrel zmluvu o pôžičke. Žalovaní namietali, že na vznik zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu je potrebná nielen dohoda o podstatných náležitostiach tohto zmluvného typu, ale aj reálne odovzdanie predmetu pôžičky, čo však žalobca nepreukázal. Zo strany žalobcu absentoval dôkaz o odovzdaní žalovanej sumy ich matke, ako aj dôkaz o tom, že takouto veľkou sumou v danom čase disponoval. Túto skutočnosť súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezobral do úvahy, pričom priložené listinné dôkazy túto skutočnosť nepreukazujú. Z obsahu pripojeného spisu Okresného úradu Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor, sp. zn. V 393/2011 vyplýva len toľko, že kúpna cena, ktorú ich právna predchodkyňa podľa kúpnej zmluvy vyplatila pred podpisom zmluvy predávajúcemu, bola vo výške 16.802,78 Eur. Toto však nepreukazuje, že žalobca poskytol právnej predchodkyňi žalovaných pôžičku, ktorá mala byť použitá na vyplatenie tejto kúpnej ceny. Svoje tvrdenie, ktoré súd vzal pri rozhodovaní za pravdivé, že pred poskytnutím pôžičky dlhšie obdobie podnikal a súčasne pracoval aj v pracovnom pomere, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. K záveru súdu prvej inštancie o uznaní žalovaného dlhu zo strany ich právnej predchodkyne žalovaní namietali, že uznanie premlčaného dlhu zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uzná, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa i tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania neexistoval. Nemôže sa však brániť námietkou premlčania. Právne následky viažuce sa na možnosť počítania desaťročnej premlčacej doby pri právach písomne uznaných, čo do dôvodu i do výšky (§ 110 ods. 1 veta druhá OZ), sú závislé od toho, či dlžník o premlčaní vedel alebo nie. Ak dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napr. aj preto, že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie akékoľvek právne účinky. (rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 16Co/138/2013). Žalovaní mali tiež za to, že ich právna predchodkyňa v čase prehlásenia o uznaní dlhu, ak toto prehlásenie podpísala, nevedela o premlčaní, nakoľko túto listinu nepripravovala ona a text týkajúci sa premlčania je všeobecným textom. Z textu je jasné, že ho pripravovala osoba znalá práva, pretože je v ňom použitá právnická terminológia. Poručiiteľka mala ukončené len stredoškolské vzdelanie a ak by vedela niečo o premlčaní, neuznala by celý dlh aj s úrokmi. Ku dňu podpisu prehlásenia bolo premlčaných 56 splátok, čo je viac ako 12.000,00 Eur, nakoľko v zmysle splátkového kalendára bola výška každej splátky iná. Žalovaní poukazovali na to, že na prehlásení o uznaní dlhu je uvedený dátum 26.09.2015 (sobota), avšak k overeniu podpisu došlo až dňa 30.09.2015. Vo väčšine prípadov je na veriteľovi, a nie na dlžníkovi, aby pripravil listinu, ktorou sa chráni z dôvodu práve prípadného premlčania nároku. Dlžník sám od seba takúto listinu nemá dôvod pripravovať, len v prípade súhlasu ju podpisuje. Na základe týchto skutočností mali žalovaní za to, že v danom prípade prehlásenie o uznaní dlhu zo dňa 26.09.2015 nemá žiadne právne účinky a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že ich právna predchodkyňa naozaj mala vedomosť o premlčaní dlhu.

13. K odvolaniu žalovaných sa žalobca písomne vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

14. Mal za to, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a na základe vykonaného dokazovania dospel k správny záverom. Pokiaľ žalovaní v podanom odvolaní poukazovali na to, že žiadnym spôsobom nepreukázal odovzdanie žalovanej sumy právnej predchodkyňi žalovaných, žalobca namietal, že odovzdanie finančných prostriedkov ním bolo preukázané minimálne tým a vyplýva to: - zo zmluvy o pôžičke, - zo zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľnostiach, - z písomného vyhlásenia právnej predchodkyne žalovaných ako dlžníka o uznaní dlhu, - z konania žalovaných, kde aj v dedičskom konaní boli oboznámení s tým, že na nehnuteľnostiach vo vlastníctve ich právnej predchodkyne bolo zriadené záložné právo, čo doposiaľ nenamietali. Ak žalovaní tvrdia, že o dlhoch ich právnej predchodkyne, vrátane uvedenej pôžičky, nemali vedomosť, je na nich preukázať, že takúto vedomosť skutočne nemali. Nakoniec toto tvrdenie žalovaných vyvracia samotný fakt, že žalovaný 1/ sám navrhol pred podaním žaloby vyrovanie žalovaného dlhu žalobcovi v splátkach, teda sa je možné dôvodne domnievať, že minimálne žalovaný 1/ mal o tomto dlhu vedomosť. O tom, že z peňazí získaných z pôžičky, ktorú poskytol právnej predchodkyňi žalovaných, bol vyplatený jej dom, ako aj o tom, že boli zaplatené iné pôžičky z nebankových spoločností, vedela pani M. T., stará matka žalovaných. Právna predchodkyňa žalovaných mala v inkriminovanom období viaceré dlhy a exekúciu,

ktoré boli vyplatené, ale ona sama na ich vyplatenie nemala finančné prostriedky. Žalobca mal tak za to, že uvedenými dôkazmi a skutočnosťami bolo preukázané jeho reálne plnenie v prospech právnej predchodkyne žalovaných. Pokiaľ žalovaní v podanom odvolaní spochybňovali platnosť prehlásenia ich právnej predchodkyne o uznaní dlhu, túto písomnosť nechala vyhotoviť ona, ak túto nevyhotovila sama, sama ju podpísala a svoj podpis na nej nechala osvedčiť. Spochybňovanie obsahu tejto písomnosti zo strany žalovaných žalobca vnímal čisto ako špekulatívne, keď pôvodne spochybňovali podpis na tejto písomnosti a až následne začali spochybňovať obsah tejto písomnosti, že túto nepísala ich matka a podobne. Žalobca súčasne uviedol, že obsah zmluvy o pôžičke a zmluvy o zriadení záložného práva, nepripravili účastníci týchto právnych úkonov, ale bol pripravený právnikom. Tvrdenie žalovaných, že vo väčšine prípadov je na veriteľovi a nie na dlžníkovi, aby pripravil listinu, ktorou sa chráni z dôvodu prípadného premlčania nároku, považoval žalobca v danom prípade za nehoráznosť, nakoľko on právnej predchodkyne žalovaných poslal výzvu, aby mu vrátila peniaze a od nej dostal spomínané uznanie dlhu. Navyše uznanie dlhu je prejavom vôle dlžníka, a nie veriteľa. Veriteľ je oprávnený požiadať dlžníka o takýto prejav jeho vôle a je len na dlžníkovi, či takýto prejav vôle vykonaná, alebo nie. Z obsahu predmetného uznania dlhu jednoznačne vyplýva, o aký dlh sa jedná, na základe akého titulu tento dlh vznikol a navyše, že toto prehlásenie bolo podané aj s vedomím dlžníka o plynutí premlčacej doby, s vedomím dlžníka o premlčaní časti splátok dlhu, ako aj s vedomím dlžníka o tom, že týmto prehlásením a uznaním dlhu vzniká nová premlčacia doba dlhu v trvaní 10 rokov. Ďalej žalobca poukazoval na vyvráťiteľnú právnu domnienku, vyplývajúcu z uznania dlhu, o jeho existencii v čase uznania, a preto dôkazné bremeno na preukázanie opaku zaťažovalo v spore žalovaných. Záverom sa žalobca, že odvolanie žalovaných považuje za špekulatívne, nezrozumiteľné a vnútorne si protirečiacie, urobené v snahe žalovaných vyhnúť sa plneniu. Na jednej strane totiž žalovaní spochybňujú odovzdanie peňazí ich právnej predchodkyne, na strane druhej spochybňujú obsah jej prehlásenia o uznaní dlhu (ktorý len potvrdzuje reálnosť kontraktu z pôžičky). Navyše žalovaní poukazujú na údajné premlčanie časti dlhu, keď tvrdia, že dlh neexistuje a následne tvrdia, že časť dlhu je premlčaná, čo je v zrejmom rozpore s ich predchádzajúcimi vyjadrenia o neexistencii dlhu.

15. Žalovaní odvoláciu repliku nepodali a odvolaciemu súdu už neboli predložené žiadne ďalšie podania strán sporu.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku čo do prvej, druhej, štvrtej a piatej vety jeho výroku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - žalovaným 1/ čo do prvej a štvrtej vety jeho výroku a žalovaným 2/ čo do jeho druhej a piatej vety jeho výroku, keďže v uvedenom rozsahu bolo rozhodnuté v neprospech toho ktorého zo žalovaných, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a napokon proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v rozsahu prvej, druhej, štvrtej a piatej vety jeho výroku, (teda aj v závislom výroku o trovách konania na súde prvej inštancie), ako vecne správny potvrdil. Súčasne odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do druhej, tretej a piatej vety jeho výroku a odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do prvej, tretej a štvrtej vety jeho výroku ako podané neoprávnenou osobou podľa ust. § 386 písm. b) v spojení s ust. § 359 CSP odmietol.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil.

19. Následne sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami žalovaných 1/ a 2/.

20. Žalovaní 1/ a 2/ svoje odvolanie založili na tom, že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutkový stav [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP], čo malo spočívať v tom, že súd prvej inštancie mal za

preukázané, že žalobca poskytol ich právnej predchodkyňi peňažnú sumu pôžičky. Túto skutočnosť však žalobca podľa žalovaných nepreukázal a súčasne ani to, že vôbec takou sumu v čase poskytnutia pôžičky disponoval. Túto odvoláciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

21. Vo všeobecnosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a sp. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

22. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie hodnotil dôkazy v súlade so zásadami voľného hodnotenia dôkazov uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, teda každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri formulácii svojho skutkového záveru o tom, že žalobca prenechal na základe zmluvy o pôžičke právnej predchodkyňi žalovaných peňažné prostriedky v sume 25.000,00 Eur, súd prvej inštancie vychádzal zo všetkých dôkazov produkovaných stranami, pričom tieto jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti logicky a presvedčivo vyhodnotil (pozri odseky č. 31. a 32. napadnutého rozsudku). Žalobcovia tieto myšlienkové procesy súdu prvej inštancie v ich konkrétnostiach nijako nespochybnili, tieto namietali len všeobecne principiálne trvajúc na tom, že žalobca priamym dôkazom prenechanie sumy 25.000,00 Eur ich právnej predchodkyňi nepreukázal. Konkrétne žalovaní namietali len toľko, že skutočnosť vyplatenia kúpnej ceny vo výške 16.802,78 Eur za kúpu nehnuteľností pred podpisom kúpnej zmluvy (podľa ktorej vklad vlastníckeho práva bol povolený katastrálnym úradom pod č. V 393/2011), vôbec nepreukazuje poskytnutie pôžičky zo strany žalobcu ich právnej predchodkyňi. Žalovaní však nijakým spôsobom nespochybnili úvahy súdu prvej inštancie založené napr. na skutočnosti, že ich samotná právna predchodkyňa potvrdila poskytnutie sumy 25.000,00 Eur v záložnej zmluve zo dňa 04.07.2011, ktorou na zabezpečenie žalovanej pohľadávky zriadila v prospech žalobcu ako veriteľa záložné právo k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudla práve na základe spomenutej kúpnej zmluvy. Niet logického dôvodu, aby právna predchodkyňa žalovaných zriadovala záložné právo na zabezpečenie neexistentnej pohľadávky žalobcu. Súčasne žalovaní v podanom odvolaní úplne opomenuli skutočnosť, že uznanie dlhu (§ 558 OZ) nemá právny význam len z hľadiska premlčania uznaného dlhu, ale súčasne je právnou skutočnosťou, ktorá má za následok vznik vyvrátiiteľnej právnej domnienky, že uznaný dlh v čase uznania dlhu existoval. Vyvrátiť túto právnou domnienku sa však žalovaným nepodarilo. S ich námietkami ohľadom pravosti podpisu ich právnej predchodkyne na uznaní dlhu sa súd prvej inštancie vysporiadal. Ako uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, vzhľadom k overeniu podpisu právnej predchodkyne žalovaných na tejto listine, nemal dôvodnú pochybnosť o pravosti podpisu právnej predchodkyne žalovaných na uznaní dlhu. Súčasne zdôraznil, že žalovaní napokon ani netrvali na dokazovaní znalcom, ktoré malo overiť pravosť tohto podpisu. V podanom odvolaní už pravosť podpisu svojej právnej predchodkyne na uznaní dlhu žalovaní ani výslovne nenamietali. Spochybňovali len skutočnosť, že ich právna predchodkyňa vedela v čase uznania dlhu o jeho čiastočnom premlčaní (žalovaní tvrdili, že ku dňu podpísania uznania dlhu ich právnou predchodkyňou, t. j. ku dňu 30.09.2015 bol jej dlh premlčaný v rozsahu 56 splátok, t. j. v rozsahu sumy viac ako 12.000,00 Eur; pozn. ku dňu 30.09.2015 bol predmetný dlh premlčaný v trojročnej premlčacej dobe podľa ust. § 101 OZ len v rozsahu 20 splátok splatných v období od 01.02.2011 do 30.09.2012, t. j. v rozsahu 20 splátok istiny každej vo výške 150,00 Eur, t. j. v rozsahu sumy 3.000,00 Eur). Argumentáciu žalovaných, že ak by si ich právna predchodkyňa bola vedomá premlčania časti svojho dlhu, určite by celý dlh aj s úrokmi neuznala, považoval odvolací súd za účelovú a ničím nepodloženú.

V spornom uznaní dlhu bolo zrozumiteľným a určitým spôsobom uvedené, že: „Toto prehlásenie som podala aj s vedomím plynutia premlčacej doby splátok dlhu a premlčania časti splátok dlhu, ako aj s vedomím, že týmto prehlásením a uznaním dlhu vzniká nová premlčacia doba môjho dlhu v trvaní 10 rokov.“ Pri svojej odvolacej argumentácii žalovaní tiež opomenuli skutočnosť, že žalobca mal zabezpečenú žalovanú pohľadávku záložným právom k nehnuteľnosti, pričom uspokojenie pohľadávky zo zálohu je možné aj v prípade jej premlčania (§ 151j ods. 2 OZ). Teda aj toto mohol byť hypotetický dôvod, ktorý viedol ich právnou predchodkyňu k uznaní aj čiastočne premlčaného dlhu. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje

súčasne aj na vnútornú rozpornosť argumentácie žalovaných, ktorí na jednej strane tvrdili, že je vo väčšine prípadov na veriteľovi, a nie na dlžníkovi, aby pripravil listinu, ktorou sa chráni práve z dôvodu prípadného premlčania nároku, pričom dlžník tak nemá sám od seba dôvod takúto listinu pripravovať, no na strane druhej žalovaní uviedli, že dlžník takúto listinu podpisuje len v prípade svojho súhlasu, teda súhlasu s jej obsahom. Ak teda právna predchodkyňa takúto listinu (rozumej tým predmetné uznanie dlhu datované dňa 26.09.2015) podpísala dňa 30.09.2015, zrejme týmto svojim podpisom s obsahom tejto listiny vyjadrila svoj súhlas. Nie je dôvod sa bez ďalšieho domnievať, že textu a obsahu listiny nerozumela. Dôkaz, ktorý by takýto opačný záver podporil, však žalovaní súdu v spore zjavne neponúkli a ich argumentácia v rovine, že by ich právna predchodkyňa konala pri podpisovaní predmetného uznania dlhu v omyle (či už skutkovom, alebo právnom) tak ostala len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Skutočne len na margo právnej argumentácie žalovaných odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ sa žalovaní odvolávali na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/138/2013, išlo o principiálne iný typ sporu ako v súdnej veci. Vo veci rozhodovanej Krajským súdom v Prešove išlo o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, v ktorom prípade spotrebiteľ uznal premlčaný dlh, pričom jeho uznávací prejav bol súčasťou dohody o splátkach, ktorú primárne sledoval uzavrieť. Teda veriteľ zneužil jeho nerovnovážne postavenie v právnom vzťahu a v rámci právneho úkonu, ktorý primárne sledoval uzavrieť, vnútil mu aj uznávací prejav spolu s ustanovením o jeho vedomosti o premlčaní tohto dlhu.

23. V nadväznosti na uvedené považoval potom odvolací súd za nedôvodnú aj námietku žalovaných ohľadom nesprávneho právneho posúdenia vecí súdom prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

24. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné v ďalšom zdôrazniť, že prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ust. § 355 a nasl. CSP určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania (k pozri tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 240/2012 zo dňa 12.11.2012).

25. Pokiaľ teda žalovaný 1/ napadol svojím odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj čo do druhej vety a tretej vety jeho výroku, ktorými bolo rozhodnuté o žalobe žalobcu proti žalovanému 2/, ako aj čo do piatej vety jeho výroku, ktorou bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania o žalobe žalobcu proti žalovanému 2/ a súčasne pokiaľ žalovaný 2/ napadol svojím odvolaním rovnako rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj čo do prvej vety jeho výroku, ktorou bolo rozhodnuté o žalobe žalobcu proti žalovanému 1/, ako aj čo do štvrtej vety jeho výroku, ktorou bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania o žalobe žalobcu proti žalovanému 1/, odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade na strane žalovaných išlo o samostatné procesné spoločenstvo (§ 76 CSP), v ktorom zo strany žalobcu došlo k uplatneniu samostatných nárokov voči žalovaným 1/ a 2/. Povinnosť uložená žalovaným 1/ a 2/ hmotnoprávne (resp. pasívna vecná legitímácia žalovaných 1/ a 2/) vyplýva z ust. § 470 ods. 1 a 2 OZ, v zmysle ktorých každý z dedičov zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za poručiťelove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťelovou smrťou, pričom ak je dedičov viac, zodpovedajú za dlhy poručiťela podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli, k celému dedičstvu. Možno tak konštatovať, že v danej sporovej veci vo svojej podstate išlo o spojené konania (166 ods. 1 CSP), ku ktorých spojeniu došlo zo strany žalobcu podaním jednej žaloby, ktorou si uplatňoval žalobca samostatné nároky proti obom žalovaným 1/ a 2/, ktoré však spolu skutkovo súviseli. To však neznamená, že by týmto vzniklo na strane žalovaných či už nerozlučné, alebo nútené spoločenstvo, a teda žaloba v celom rozsahu by smerovala tak proti žalovanému 1/, či proti žalovanému 2/. Ak teda zo strany žalovaného 1/, ako aj zo strany žalovaného 2/ došlo k podaniu odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu (ako to uviedli samy výslovne na strane 2 svojho spoločného odvolania: „Proti tomuto rozsudku OS Liptovský Mikuláš žalovaní podávajú prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie proti všetkým výrokom,...“), nebolo odvolanie každého zo žalovaných 1/ a 2/ v celom jeho rozsahu podané oprávneným subjektom, ale len v rozsahu výrokov, ktorými bolo rozhodnuté o žalobe žalobcu smerujúcej proti tomu ktorému zo žalovaných 1/ a 2/ a o nároku na náhradu trov tohto konania (t. j. konania o nároku žalobcu proti tomu ktorému zo žalovaných

1/ a 2/). V rozsahu uvedenom v prvej vete tohto odseku odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu tak bolo odvolanie zo strany každého zo žalovaných 1/ a 2/ podané neoprávnenou osobou, keďže v tomto rozsahu nebolo rozhodnuté súdom prvej inštancie vo vzťahu ku tomu ktorému zo žalovaných, teda inak povedané, žalovaní neboli v tomto rozsahu stranou sporu a ani iným subjektom oprávneným podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP).

26. Napokon pokiaľ žalovaný 2/ napadol rozsudok čo do tretej vety jeho výroku, ktorým bola žaloba žalobcu proti nemu vo zvyšnej časti zamietnutá, odvolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania dospel k záveru, že právo podať odvolanie prináleží len tej strane, ktorej bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade žalovanému 2/ zamietnutím žaloby v jej zvyšnej časti žiadna ujma na jeho procesných právach spôsobená nebola, a preto žalovaný 2/ nebol osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie čo do jeho tretej vety výroku. Podstatným je totiž porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným v žalobe.

27. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v rozsahu prvej, druhej, štvrtej a piatej vety jeho výroku, (teda aj v závislom výroku o trovách konania na súde prvej inštancie), ako vecne správny potvrdil. Súčasne odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do druhej, tretej a piatej vety jeho výroku a odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do prvej, tretej a štvrtej vety jeho výroku ako podané neoprávnenou osobou podľa ust. § 386 písm. b) v spojení s ust. § 359 CSP odmietol.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1, ust. § 255 ods. 1 a ust. čl. 4 ods. 1 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v rozsahu konania o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do prvej a štvrtej vety jeho výroku a v rozsahu konania o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do druhej a piatej vety jeho výroku, úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov tejto časti odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto odvolací súd považoval za nutné o trovách odvolacieho konania v rozsahu konania o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do druhej, tretej a piatej vety jeho výroku a o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do prvej, tretej a štvrtej vety jeho výroku, vychádzajúc z ust. čl. 4 ods. 1 CSP, rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade odvolacie konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá ako neoprávnená podala odvolanie - v danom prípade žalovaného 1/, resp. žalovaného 2/. Žalobcovi ako protistrane tak vznikol proti žalovanému 1/, resp. žalovanému 2/ nárok na náhradu trov aj tejto časti odvolacieho konania. S poukazom na uvedené tak odvolací súd žalobcovi osobitne proti každému zo žalovaných 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie,

proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

(§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý

za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).